

POL ZA SMEH, POL ZA RES.

Iz torbe o. Ivana svetokrižkega.

Priredil Josip Balič.

1. Dvanajst drozgov.

Jera je bila kaj jezična in trmoglava ženica. Zlasti nasproti svojemu možu Matevžu je hotela vselej imeti prav. Nobene mu ni dala veljati, nobene mu ni ostala dolžna. Neki dan prinese Matevž domov dvanajst drozgičev ter ukaže ženi, naj jih pripravi za kosilo.

Jera vzame mlade ptičke, jih ogleduje ter reče: „To niso drozgi, kôsi so!“ Mož, ki je ptičke dobro poznal, jo seveda zavrne, rekoč: „Slepa si ali pa nevedna, ker ne ločiš drôzgov od kôsov.“ Ona pa zareži nad njim: „Pač se ti meša v glavi, ko trdiš, da so kôsi drozgi.“ Matevž izkuša ženico potolažiti in de: „Najsi že bodo kôsi ali drozgi, glej samo, da jih dobro ocvreš, pa bo vse v redu.“ To rekši naglo odide.

Opoludne se vrne. Sedeta h kosilu. Ko postavi Jera ptičje cvrtjê na mizo, začne možu iznova zabavljati, rekoč: „Dobro si pogodil, Matevž, prav okusni so ti ptički; dà, pravi kosiči so!“ Mož jo mirno zavrne, rekoč: „Če so slastni, lepo jih jej in molči!“ A ona se jezno zadere in pravi: „Zakaj bi molčala? Ali morda niso kôsi? Dà, dà, kôsi so, kôsi so!“ Razžaljeni Matevž vstane od mize, ženo po vrednosti našeska ter odide.

Minilo je od tega leto dni. Na obletnico se Jera pri kosilu zopet spomni nesrečnih drozgov ter pravi možu: „Ali se spominjaš, kaj si mi bil storil lani osorej spričo onih kôsov, o katerih si trdil, da so bili drozgi?“ To je seveda moža segrelo. Kar je Jera iskala, je tudi našla, kajti mož jo je takrat še bolj naklestil nego prejšnje leto.

Topot pa prične jezična Jera na ves glas vpiti in hudo razsajati. Sosed Balant priteče pogledat, kaj neki pomenja nenavadni krik. Ko poizve od Matevža, kar se je bilo zgodilo lani in letos, se vrne smeje v hišo ter razodene vso zadevo svoji ženi Majdi, ki se je bila ravnokar vrnila s perilom.

Majda, videč, da Balant odobruje Matevževo postopanje, se raztogoti ter meni moža z vpitjem prepričati, da je bila Jera po nedolžnem tepena. A pri Balantu to še manj izdà, kajti ugovarja ji prav trdo in neotesano. Ker mu pa v odgovorih tudi ona ne ostaja dolžna, vname se tudi med njima hud ravs in kavs. Balant, srdit, da ne more žene z besedo umojstriti, zgrabi za metlo ter opleta po Majdi, da je bilo veselje gledati.

Radovedno se ustavljajo mimoidoči ljudje in poprašujejo, kaj se je zgodilo. Ko zvedo, za kaj se gre, povedo vse drug drugemu. Zadeva se hipoma zglati po vsem trgu. Žene zagovarjajo Jero in Majdo, možje pa Matevža in Balanta. Tako se vzdigne radi nedolžnih drozgov po vsem trgu kreg in prepir brez konca in kraja — pravda za oslovo senco!

Jezičnost in trmoglavost se sami obsojata.

